

La secessió de Bossi o la "via catalana"

Les enormes diferències econòmiques entre les regions del nord i el sud a Itàlia han impulsat el líder de la Lliga Nord Umberto Bossi a demanar la separació definitiva. Però què hi ha de cert?

La sang no arriba mai al riu, però Itàlia ha tornat a causar un nou ensurt. Mentre tots els observadors internacionals es posaven les mans al cap, els italians reaccionaven en calent amb la vehemència acostumada, però, a mesura que passaven les hores, el globus tan aparentment perillós s'anava desinflant. L'últim sainet protagonitzat pel líder de la Lliga Nord, Umberto Bossi, només en dos dies desapareixia dels titulars de les primeres pàgines de tots els diaris. Una dada simptomàtica.

Umberto Bossi és conscient que, a més de ser la força més votada de la Itàlia septentrional, té a la Cambra de Diputats un important 10% dels escons, però també sap que aquests no són necessaris per a la majoria de govern. No és clau al Parlament, i per això necessita protagonisme i forçar una situació que li pot acabar reportant més beneficis en forma de vots.

L'electorat de Bossi és format, en gran part, de gent descontenta de la situació actual. Votar la Lliga en les eleccions del 21 d'abril era exercir la protesta. En aquest context només una mínima porció dels seus votants seria partidària de convertir el país en dos estats –com Bossi mateix amenaçava–, a l'estil del que va passar amb l'ex-Txecoslovàquia. Però Bossi és prou llest per a adonar-se que, en canvi, sí que els seus electors aposten pel federalisme, per una reforma de la constitució cap a un model menys centralista.

Les proclames independentistes d'aquest líder contradictori –que en un mateix discurs parla de federalisme i de secessió– han servit, de totes maneres, per forçar les coses. Des dels batlles de moltes ciutats del Nord, començant per Venècia, fins a homes de negocis com Luciano Benetton, tothom ha demanat del nou govern de centre-esquerra, que Romano Prodi formarà aquesta mateixa setmana, la sensibilitat necessària per a plantar cara al problema. El nord –afirmen– és ric i industrial, però es veu constantment frenat en la seva expansió: d'una banda pel centralisme romà, burocràtic i inoperant, i d'altra, per la sagnia d'un sud que dilapida recursos, fonamentalment per causa del control mafiós. Tot plegat fa que el tot crític de Bossi hagi arribat on és.

El codi penal italià preveu la cadena perpètua per a les iniciatives que atemptin contra la unitat. Bossi juga fort i preveu que l'anomenat Consell d'Alliberament de la Padània, que ha de mobilitzar el poble amb mitjans pacífics, es constitueixi el 2 de juny. L'elecció

ARXIU / EFE

de la data és una altra provocació política: aquest dia coincideix amb la festa nacional italiana.

Bossi, afirmen els seus íntims col·laboradors, no té més objectiu que el federalisme. I és per aquest motiu que molts d'ells –com han fet aquests dies molts observadors polítics– parlen de la "via catalana" com d'una solució òptima i alternativa a la radicalitat verbal del seu cap de files.

La "via catalana" s'ha d'analitzar d'una forma responsable. Catalunya és una realitat nacional amb trets tan importants com una llengua, una cultura i una història pròpies. La Padània és un invent forçat per les circumstàncies i que cal analitzar sobretot en clau socioeconòmica. En definitiva, res a veure!

Els observadors italians s'han fixat, més aviat, aquestes últimes setmanes, en el resultat de les negociacions entre Jordi Pujol i José M. Aznar, i han considerat útil el model d'una situació autònoma, la de Catalunya, que a partir d'aquest pacte podria arribar a assolir cotes més grans d'autogovern (millores fiscals anunciades i l'ampliació del marc de competències). Convocar una assemblea constituent per reformar la constitució, en el sentit d'avançar cap al federalisme, impulsar l'autonomia fiscal, etc., seria la solució que s'ha apuntat des de les forces que formen la coalició de govern que pren ara el poder executiu a Itàlia. Aquí sí que es podria equiparar –amb totes les diferències que encara hi ha– aquest *status* amb la "via catalana".

Vicenç Lozano

Umberto Bossi. El líder italià ha protagonitzat un gran cop d'efecte amb la intenció real d'impulsar el federalisme.